

D E H O O G E R A A D D E R N E D E R L A N D E N ,

Gezien het beroepschrift in cassatie van X, wonende te Z, tegen de uitspraak van den Raad van Beroep voor de directe belastingen II te Rotterdam van 23 Mei 1927, betreffende zijn aanslag tot navordering van Inkomstenbelasting over het belastingjaar 1925/26;

Gezien de stukken;

Gelet op de schriftelijke conclusie van den Procureur-Generaal, strekkende tot verwerping van het beroep;

Overwegende dat aan den belanghebbende die, na voor het genoemde jaar aangifte te hebben gedaan van een inkomen van f. 3.340,--, met afwijking daarvan was aangeslagen naar f. 4.500,--, een aanslag tot navordering is opgelegd, waarbij werd uitgegaan van een inkomen van f. 7.105,--;

dat de belanghebbende in beroep den Raad van Beroep heeft verzocht den aanslag in zijn geheel tem vernietigen, althans te bepalen, dat de viervoudige verhooging van artikel 85 der Wet op de Inkomstenbelasting 1914 niet zou worden geheven;

dat hij, ter ondersteuning van dit verzoek, na in zijn beroepschrift te hebben medegedeeld, dat wegens het ontbreken van een boekhouding zoowel hij zelf als de Inspecteur het inkomen van het ten deze in aanmerking komende jaar 1924 uit zijn slagersbedrijf heeft moeten schatten, uiteenzet, dat daarbij door ieder hunner verschillende fouten zijn gemaakt, daarna in een berekening, waarin al die fouten zouden zijn vermeden, komt tot de slotsom, dat het inkomen niet meer heeft bedragen, huurwaarde, eigen woning en eigen verbruik inclus, dan f. 3.280,-- en ten slotte betoogt, dat, waar hij de schatting van zijn inkomen steeds naar beste weten en te goeder trouw heeft verricht, voor toepassing der viervoudige verhooging geen grond aanwezig is;

dat de Inspecteur in zijn verzoogschrift, met gebruikmaking van : -----

- 1_o de door den belanghebbende overgelegde winstberekening, waaruit zou blijken van een brutowinst in het bedrijf van f. 3.218,80
- 2_o een verklaring van den directeur van den keuringsdienst te W betreffende kwaliteit en het gewicht van de door belanghebbende in 1924 geslachte dieren;
- 3_o een opgaaft van het door belanghebbende in 1924 veraccijnsd en geslacht vee, verstrekt door den Kommies-dienstgeleider te W;
- 4_o een overzicht van de vee prijzen over 1924 ontleend aan het verslag over den landbouw in dat jaar, ----- de winst van belanghebbende's bedrijf over 1924 heeft becijferd op f. 7.837,--, bij welke berekening de Inspecteur verklaart zooveel mogelijk de cijfers van de door belanghebbende overgelegde winstberekening te hebben gevolgd en daarin alleen veranderingen te hebben aangebracht, als naar zijn oordeel de gegevens van de stukken, genoemd onder 2_e, 3_e en 4_e daartoe noopten;

dat de Raad in de bestreden uitspraak dan aanslag heeft gehandhaafd, na te hebben overwogen, ten aanzien van de vraag of terecht over een zuiver inkomen van f. 7.105,-- is nagevorderd;

" dat de Raad de gronden en motieven van het verzoogschrift tot de zijne maakt, met dien verstande, dat, zooals de Inspecteur ook reeds ter vergadering toegaf, daarin ten onrecht wordt gesproken van een inkoopsprijs voor runderen van f. 0,55 – per pond: - dat toch de Inspecteur ter vergadering heeft verklaard, dat ter berekening van dien inkoopsprijs is uitgegaan van een veraccijnsd bedrag voor runderen in het betreffende jaar van f. 18.275,--, welk cijfer uit ambtelijke gegevens ter Inspectie vaststond; - dat tusschen partijen vaststaat dat in het betreffende jaar 52 koeien werden geslacht en derhalve per koe een bedrag van f. 351,44 werd besteed; dat een gewicht van 600 pond per koe werd aangenomen, zoodat men zoodoende komt tot een inkoopsprijs van f. 0,58 ½ per pond;

" dat belanghebbende nu wel ter vergadering heeft beweerd, dat het gewicht per koe gemiddeld 570 en geen 500 pond was, doch men dan zou komen op een inkoopsprijs van f. 0,61 ½ per pond, welchen prijs blijkens door den Inspecteur ter vergadering aan den Raad overgelegde prijslijst van het vee op de veemarkt in C in 1924 slechts bij uitzondering en dan nog alleen voor eerste kwaliteit koeien werd betaald, zoodat, waar blijkens door den Inspecteur overgelegde ambtelijke verklaringen de belanghebbende slechts koeien van een goede tweede kwaliteit slachtte, den Raad een inkoopsprijs van f. 0,58 ½ alleszins aannemelijk voorkomt;

" dat belanghebbende ook overigens ter vergadering het betoog van den

Inspecteur niet behoorlijk heeft weerlegd en mitsdien den Raad de aanslag, waartegen beroep, juist voorkomt”;

en ten aanzien van belanghebbende's verzoek tot toepassing van artikel 87 bis lid 1 der Wet:

" dat de Raad niet de overtuiging heeft gekregen, dat de oorspronkelijke aanslag te laag is geweest tengevolge van eene te lage schatting van belanghebbende, te goeder trouw gedaan;

" dat toch reeds ten aanzien van de post rundvee de door belanghebbende geschatte winst van f. 40,-- per koe, zoo abnormaal laag in, dat de Raad niet kan aannemen, dat deze schatting te goeder trouw is geschied;

" dat voorts de Inspecteur ter vergadering heeft medegedeeld, dat in vorige jaren belanghebbende steeds naar een belangrijk hooger bedrag dan dat zijner aangifte, is aangeslagen”;

Overwegende dat de belanghebbende in cassatie, zonder eenig wetsvoorschrift te noemen, dat zou zijn geschonden of verkeerd toegepast, tegen de bestreden uitspraak het navolgende aanvoert:

" dat hij in de eerste plaats moet opmerken dat het jaar 1924 een bijzonder slecht jaar voor de slagers is geweest, en het geheel onmogelijk is, dat een slager van zijn soort, in een plaatsje als Z in dat jaar en zuiver inkomen van f. 7.105,-- kan hebben gemaakt, gezien ook den omzet;

" dat het toch inderdaad wel wat al te ver gaat om in ondergeteekende's nadeel aan te voeren dat hij in vorige jaren steeds naar een belangrijk hooger bedrag werd aangeslagen dan zijn aangiften bedroegen, daar dit een gewoon verschijnsel is bij menschen die geen goed verzorgde boekhouding hebben en dus gewoonlijk niet in staat zijn om met juistheid hun inkomen te bewijzen;

" dat toch in ieder geval artikel 87 lid 1 der Wet op de Inkomstenbelasting 1914 wel toepasselijk kon zijn geacht, daar hij immers wel nooit tegen zijn aanslag zou hebben gereclameerd als hij zelfs maar de mogelijkheid had kunnen onderstellen dat hij (na Rijksaccountants onderzoek van zijn aller eenvoudigste boekhouding) zelfs nog hooger zou worden aangeslagen dan de oorspronkelijke aanslag naar f. 4.500,-- die reeds veel te hoog was;

" dat zijn goede trouw althans door deze reclame wel voldoende duidelijk zal zijn;

" dat het nu toch wel heel erg is dat die goede trouw wordt ontkend, alleen op de grond van het feit dat zijn " geschatte winst van f. 40,-- per koe zoo abnormaal

laag is " dat de Raad niet kan aannemen dat deze schatting inderdaad te goeder trouw is geschied;

" dat de Raad dan toch wel feiten, of althans aanwijzingen en omstandigheden had moeten mededeelen waarom deze schatting zoo laag wordt geoordeeld en alleen de bewering, dat dezelve " zoo abnormaal laag " is, niet geacht kan worden een genoegzame motiveering te zijn van deze uitspraak, waardoor ondergeteekende zwaar gedupeerd wordt;

" dat in het Vertoogschrift onder meer wordt beweerd dat de " Kwaliteit " van het vee vaststaat, omdat de verklaringen van den Vee-arts-Keurmeester en den Kommies-dienstgeleider te W te dezer zake zoo " pertinent " zijn;

" dat evenwel door diverse deskundigen-verklaringen worden bewezen dat zulks onjuist is en de Raad van Beroep onder meer ook niet gemotiveerd heeft waarom aan de verklaringen van eerstgenoemden méér waarde moet worden toegekend dan aan die van evenbedoelden deskundigen, zijnde het Vertoogschrift zonder meer te dezer zake als juist door den Raad aanvaard;"

Overwegende, dat op de opmerking betreffende de slechte resultaten, die het jaar 1924 in het algemeen voor de slaggers zou hebben opgeleverd, in dezen stand van het geding niet kan worden ingegaan, nu niet blijkt, dat op die omstandigheid te voren al beroep is gedaan;

dat, al ware het anders, aan die opmerking toch geen waarde zou kunnen worden gehecht, omdat – zooals uit het hierboven medegedeelde blijkt – de schatting van het bedrijfsinkomen door den Inspecteur juist is verricht aan de hand van gegevens, loopende over 1924, en derhalve met die ongunstige resultaten – gesteld, dat zij hebben bestaan, in rekening gehouden;

Overwegende dat het bezwaar tegen de beslissing omtrent de kwaliteit van het vee, dat belanghebbende heeft geslacht, evenzeer moet worden verworpen;

dat immers de Raad, die vrij is in de waardeering der bewijsmiddelen, zich mocht vereenigen met de door den Inspecteur overgelegde deskundigen-verklaringen en, ook als beroep is gedaan op het afwijkend oordeel van andere deskundigen niet verplicht was rekenschap te geven, waarom hij aan hun verklaringen minder waarde heeft toegekend, dan aan die van de deskundigen, welke de Inspecteur had geraadpleegd;

Overwegende dat belanghebbende in zijn verdere opmerkingen, de handhaving van de viervoudige verhooging bestrijdend, beweert, dat de Raad ten onrechte niet zijn goede trouw heeft aangenomen en voor zijn beslissing op dit punt

onvoldoende gronden heeft opgegeven;

Overwegende dienaangaande:

dat artikel 87 bis den Raad slechts vergunt den belastingplichtige van de bedoelde verhooging te ontheffen, als hij de overtuiging heeft gekregen, dat de schatting, waarop de aangifte berustte, te goeder trouw heeft plaats gehad;

dat deze regeling medebrengt, dat weigering van de ontheffing voldoende is gemotiveerd door de overweging, dat bij den Raad de overtuiging van goede trouw ontbreekt;

dat zij mede ten gevolge heeft, dat, als de Raad termen vindt aan die overweging nadere gronden toe te voegen ten einde duidelijk te maken, welke omstandigheden aan het verkrijgen van die overtuiging in den weg hebben gestaan, in cassatie niet met vrucht kan worden beweerd, dat zij daartoe onvoldoende zijn en er voor vernietiging der beslissing alleen dan grond is, wanneer uit den inhoud dier nadere overwegingen blijkt, dat de Raad bij zijn onderzoek is uitgegaan van een onjuiste wetsopvatting of wel daarbij te rade is gegaan met feiten, waaraan, naar de wet, geen invloed op zijn beslissing had mogen zijn toegekend;

dat ten deze van het een of ander niet blijkt en dus ook het op dit punt aangevoerde moet worden terzijde gesteld;

dat derhalve geene van de aangevoerde grieven gegrond is;

Verwerpt het beroep.

Gedaan bij de Heeren Fentener van Vlissingen, President, Visser, van den Dries, Kirberger en Polak, Raden, in bijzijn van den Substituut-Griffier Somer, en door den President voornoemd uitgesproken ter Raadkamer van den drie en twintigsten November 1900 Zeven en Twintig.

w.g. Somer

w.g. Fentener van Vlissingen